

El sobiranisme s'examina a Jussà

written by Àngel Font | 18 de juny de 2017

Sota el títol "Quin model d'exèrcit necessitarem a l'estat català" aquest dissabte s'ha presentat el llibre "Política de defensa i estat propi" a Tremp, el Pallars Jussà. Compto que hauran estat ja dotzenes de presentacions arreu del Principat, organitzades per gent que, moguda per la responsabilitat, veu la necessitat de donar respostes a allò que alguns d'aquí diuen que encara no toca i, curiosament, ves per on, altres allà els sembla d'allò millor que no en parlem.

La diplomàcia espanyola, mancada com va d'arguments democràtics per convèncer els seus col·legues europeus del risc que els pot comportar un estat català, recull el guant dels qui aposten per una Catalunya indefensa i sense exèrcit que es desentendria del seu espai aeri, aigües territorials i límits administratius davant possibles atacs d'envergadura, catàstrofes humanitàries o naturals o aquella defensa comuna amb els veïns i aliats. Així el suposat pacifisme, vull pensar que benintencionat, políticament correcte però ideològic, que sona recurrent i guai en determinats cercles televisius, digitals i a les xarxes socials al qual fan referència alguns representants mediàtics del sobiranisme, és aprofitat per ambaixadors, eurodiputats unionistes i el MAEC espanyols: els catalans no volen assumir la defensa, ni la pròpia ni la comuna, no compteu amb ells, etc.

No hi ha lloc a dubtes, s'imposa la necessitat de donar un missatge clar si ens creiem el que cada dia repetim a totes les tertúlies que volem fer, i aspirem a tenir socis i aliats més enllà dels Pirineus. Per això està fora de lloc preguntar-se si un estat català ha de tenir defensa o hi ha de renunciar, com desitgen a Madrid. Hi renunciïn Holanda, Suïssa, Estònia, Eslovènia, Bèlgica, Suècia o els petits

Luxemburg o Islàndia, per posar només vuit exemples? La qüestió a debatre és el model: lleves, professional, mixt, expedicionari, integrat, reservistes, forces especials, i si desenvolupem una indústria pròpia de defensa i la seva tecnologia associada, amb els avantatges comercials, d'autoabastiment, de creació de llocs de treball qualificats que podria comportar. També hi hem de renunciar?

En som conscients com el sobiranisme es posa a prova a si mateix la seva pròpia solvència i credibilitat, tant a dins del país com a fora?

L'acte en positiu i propositiu d'aquest dissabte a Tremp, després de la campanya, les declaracions, les concentracions, les gestions dels presidents de la Diputació de Lleida i de la Generalitat de Catalunya, per posar dos exemples, a favor del manteniment de l'Acadèmia General Bàsica de Sotsoficials de Talarn (AGBS) de l'exèrcit espanyol, és un repte i una oportunitat a la credibilitat del Procés. Si de veritat és la SEAT de la comarca, com deia l'alcalde republicà de Talarn, és a dir, la principal empresa pel que fa a la creació de llocs de treball a la comarca, algú des del projecte independentista haurà de donar resposta a les incerteses que suposaria el seu tancament, cosa que si bé s'ha intentat, cap partit ni cap representant de la comarca ha gosat recollir el guant. Tan important com donar seguretat a aquelles famílies que viuen directament o parcial de l'AGBS és no donar missatges contradictoris del tipus "quan siguem independents (Catalunya) ens pot defensar l'exèrcit espanyol i així mantenim l'AGBS" sentit a una tinent d'alcalde, presumptament independentista i republicana, de Tremp.

A Tremp i al Pallars Jussà, a una escala comarcal, els defensors d'aquest Procés independentista tenen un examen a sobre la taula: què en fan de les instal·lacions militars de Talarn en un estat català independent? Dit d'una altra manera: si el Pallars Jussà mereix no només mantenir l'activitat formativa de les primeres promocions de sotsoficials catalans,

si no l'ampliació i l'aprofitament a fons de les instal·lacions que ja existeixen, per formar-hi oficials i graus especialitzats en salvament, catàstrofes, unitats lleugeres de muntanya, defensa anit-aèria, entre d'altres i tot integrat internacionalment. Què espera a postular-se qui ho hagi de fer i apostar-hi, tot donant prova inequívoca que anem de veres i pensem en el futur? O millor esperar a veure què passa i si hi ha sort, per què és clar, si tot això del procés no prospera, millor no dir res... Aquesta és l'actitud que genera complicitats i adhesions?

Si el Govern de la Generalitat no va pas massa sobrat de suports, aliances i avals internacionals per a la celebració del referèndum i somiada independència, què haurà fallat? Potser molts aquí i a fora hem interioritzat que la fiabilitat de Catalunya com a possible estat, no depèn de la xarxa de biblioteques o a quants refugiats podrem pagar la renda garantida de ciutadania, sinó que bascula al voltant de si ens disposem a exercir d'estat o de casa de colònies.

El Pallars Jussà hauria de ser la comarca que aculli una acadèmia catalana de la defensa i la protecció civil, integrades internacionalment amb socis i aliats, atractiva i competitiva internacionalment, i que aspiri al prestigi internacional de Catalunya. Tenim la infraestructura de partida, el territori on dur-ho a terme i una comarca que ho necessita per generar la il·lusió i confiança necessàries per a poder fer les següents passes cap al futur amb pas ferm.